Memento

CALENDAR

JOI, 10 AUGUST

Ort.: Musc. Laurențiu.
Cat.: Laurențiu.
Prot.: Laurențiu.
Răs. soarelui 5,11; ap. soarelui 19,30

FAZELE LUNII

10. Răsărit 23 h. 09 m. Apus 12 h. 10 m.

CALENDAR ISTORIC

Moartea cunoscutului jurist Matei Cantacuzino (1925).

RADIO

JOI 10 AUGUST 1944

RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI

7.30: Deschiderea emisiunii; Ora oficială; Radio jurnal; Concertul dimineții.
8.30: Jurnal recapitulativ; Muzică variată.
9: Ora administrativă.
9.15: Muzică variată.
10: Fanfara Comandamentului german, condusă de d. lt. Kaiser: Concert de promenadă.
10.30: Închiderea emisiunii.

RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI

13: Deschiderea emisiunii.
13.03: Orchestra Petrică Moțoi.
13.50: Știrile serviciului german.
14: Ora oficială. Radio jurnal.
14.20: Orchestra Societății de Editură.
15.15: Poșta militară radio.
15.45: Jurnal în limba rusă.
16: Închiderea emisiunii.

RADIO ROMANIA ȘI RADIO BUCUREȘTI

20.50: Știrile serviciului german.
21: Deschiderea emisiunii; Ora oficială; Concertul orchestrei simfonice Radio, dirij. de d. Alfred Alessandrescu.
22: Ora oficială; Radio jurnal.
22.15: D. Al. Rădulescu-violă.
22.40: „Viața noastră culturală" de d. Emanoil Bucuța.
23: Muzică din operete franceze.
23.30: Muzică modernă ușoară.
24: D-na Florica Popovici, voce și d. Paul Jelescu, pian: Recital de poeme franceze: Gabriel Fauré și Henry Duparc; d. Const. Stroescu-voce și d. Paul Jelescu-pian: Iubirile poetului de Schumann.
1: Radio jurnal; Muzică variată.
2: Închiderea emisiunii.

Teatre

GIOCONDA: Adăpostul Gioconde.
ALHAMBRA: Masca albastră.
MILANO (grădină) Călărași 153: Invazia gîumelor.

Cinematografe

ARO: Boema 1940.
CAPITOL: Călătorie în trecut și jurnal.
FANTASIO: Vânzătorul de păsări.
SCALA: Te voi iubi mereu și jurnal de război.
TRIANON: Clubul femeilor.
REGAL: Tinerețe și jurnal nou.
SAVOY-Cărăbuș: Când liliacul înflorește.
BULEVARD PALAS: Friguri și jurnal.
FEMINA: Veninul și jurnal nou.
SELECT: Noapte de Decembrie și jurnal.
CORSO: Sudan și jurnal U.F.A.-O. N. C. 124.
ROMA: Sarasate, jurnal și trupă de reviste.
CASANDRA: Țiganca și jurnal.
ELISEE: Canalia și jurnal.
OMNIA: Furtuna Roșie și jurnal.
NISSA: Scandal la Neapole și trupa de reviste.
AIDA: Paradisul regăsit, trupă de reviste și jurnal 124.
ALCAZAR: Tentație, jurnal de război 124 și trupă de reviste.
ASTORIA: Aventuriera, jurnal No. 116 și revistă.
AMERICAN: O melodie pentru Doamna, jurnal și revistă.
BARCELONA: Tragica răsbunare, jurnal și revistă
CARMEN: „Dora Nelson" și jurnal de război.
COLORADO: Orice fată se mărită odată și jurnal.
DACIA: Masca lui Cezare Borgia și jurnal de război nr. 123.
DIANA: Spioana din San Gothard, jurnal și trupă de reviste.
ELDORADO: Mazurca dragostei, trupă de reviste și jurnal.
FRANKLIN, (Ateneul Român): Neapole sub sărutul focului și Jurnal O. N. C.
FLORIDA: Vânzătorul de ziare, trupă de reviste și jurnal de război.
GLORIA: În umbra teroarei și jurnal.
IZBANDA: Cartacalha (Regina Țigăncilor) și jurnal 124.
ILEANA: Îngerul întunericului, jurnal de război nr. 123 și trupă de reviste.
MARCONI: O lacrimă pe un mormânt și jurnal O.N.C.
MILANO: Legea inimei, jurnal și trupa de reviste.
MODEL: Haina face pe om și jurnal.
MIORIȚA: Așa vreau să trăesc și Jurnal.
NONI: (Sâmbătă și Duminică): Fiica Colombo și jurnal.
ODEON: Patima și jurnal de război 123.
PACHE: Caravana și trupă de reviste.
PARIS: Cine a ucis pe Moș Crăciun jurnal și trupă de reviste.
REX: Căpitanul Fracasse și jurnal.
SPLENDID: Pantera neagră, trupă de reviste și jurnal de război jurnal sonor.
TOMIS: Masca lui Cezar Borgia și Jurnal sonor.
UNIC: Căluțe roșii și jurnal.
UNIREA: Preptul la viață și trupă de reviste.
VERGU: Singură pe lume, jurnal de război și trupă de reviste.
VENUS: Să-mi cânți țigane, revistă și jurnal.
VOLGA: Manevrele dragostei și jurnal 123.

Farmaciile de serviciu

GARDA DE NOAPTE

GRUPA X-a
și în nopțile de 10, 20 și 30 ale fiecărei luni

Komorniki Alexandru, calea Victoriei, 36, I, 3.21.76; Dr. Opari Anastase, str. Sf. Apostoli, 52 (colț Antim), I, 3.65.40; Lagara Nicolae, calea Văcărești, 25, I, 4.40.01; Andrieș Constantin, calea Plevnei, 244, II, n'are telefon; Zamfirescu Filareta, bd. Banu Manta, 61, II, 4.61.13; Dan George, calea Griviței, 183, II, 3.52.12; Ionescu Marius, calea Griviței, 446, II, n'are telefon; Constantinescu Lazăr, str. Romană, 3, III, 2.03.72; Antonescu Ștefan, str. Viitor, 194, III, 2.14.06; Dr. Teodosiu Cornel (Colentina) str. Regele Ferdinand, 4, IV, n'are telefon; Enescu Elena Dr. Soreni, bd. Pache, 111, IV, n'are telefon; Nițescu Sebastian, bd. Regele Ferdinand, 103, IV, n'are telefon; Dr. Rădulescu A. Alexandru, calea Dudești, 28, V, 3.16.54; Russu N. Mihail, șos. Giurgiului, 9, V, 4.63.21; Munteanu Valeria, str. Mihai Vodă, 8, VI, 4.10.13; Dr. Petrescu Lucreția, șos. Cotroceni, 6, VI, n'are telefon.

Procesul atentatului împotriva Fuehrerului în desbaterea tribunalului popular

(Urmare din pag. I-a)

Stieff recunoaște apoi, răspunzând la întrebări, că atunci când Stauffenberg i-a oferit să execute atentatul, el a respins această propunere dar a păstrat explozibilul folosit în acest atentat cu toate că știa că era destinat planului lui de omor.

Președintele arată acuzatului că a tăgăduit în fața poliției că ar fi avut în posesia sa explozibilul și dă apoi citire interogatoriului în cursul căruia acuzatul a început prin a nega totul pentru a recunoaște în cele din urmă că el a fost acela care a pus să fie dus la Stauffenberg corpul exploziv, ce fusese procurat de către o rudă îndepărtată a autorului atentatului.

Președintele subliniază apoi că era vorba de un exploziv englez.

Când președintele întreabă pe acuzat dacă a știut că explozibilul urma să fie folosit pentru un atentat împotriva Fuehrerului, el răspunde clar: „Da".

UN PLAN DE ATENTAT ANTERIOR

Mai departe, Stieff povestește despre un plan anterior, ce a fost pregătit dar nu a ajuns să fie executat. Urma să fie prezentat Fuehrerului un nou echipament militar pentru soldați. Trei simpli soldați ce se distinseseră în fața inamicului urmau să îndeplinească „această însărcinare de onoare". În ranița unuia dintre acești soldați, cari nu știau nimic de acest lucru, urma să fie introdusă bomba cu ceas, ce trebuia să explodeze în momentul inspecției Fuehrerului și să-l omoare împreună cu cei trei grenadieri.

Acuzatul recunoaște că era la curent și cu toate aceste amănunte.

Stieff confirmă apoi că după ce atentatul cu prilejul inspectării noului echipament militar nu a mai putut fi executat, contele von Stauffenberg urmă să introducă o încărcătură de explozibil într'o geantă cu acte în cursul unei examinări a situației militare la Fuehrer, propunere ce a fost deasemenea făcută de fostul general de brigadă von Treschkow.

Din nou, președintele se adresează acuzatului: „Acum cunoșteai pe acela care urma să execute atentatul. Ai anunțat cel puțin acum pe Fuehrer?"

Acuzatul: „Nu".

Mai departe, în cursul interogatorului lui Stieff, avenit vorba despre superiorul său imediat, intendentul-general al armatei, fostul general de artilerie Wagner, care s'a sinucis după nereușita atentatului. Reiese că el a vorbit cu Wagner despre ateniat încă din ultimele luni ale anului 1943 și că Wagner era în curent cu acest proiect.

Afirmația lui Stieff că atât Wagner cât și acuzatul s'au opus dela început ca să se comită această crimă, este combătută de președinte prin referirea la recunoașterea fățișe a acuzatului că a ținut ascuns explozibilul folosit pentru atentat.

Într'o atmosferă de extraordinară încordare se află că ucigașul conte von Stauffenberg, care se anunțase pentru raport la marele cartier general al Fuehrerului, avusese cu sine explozibilul destinat atentatului încă dela 8 și 11 Iulie.

„Dece nu a fost comis atentatul în acele zile? „întrebă președintele pe acuzat.

— Pentru că Reichsfuehrerul SS nu era de față. Or și acesta trebuia să fie ucis în același timp.

Acum urmează chestiunea determinantă:

— Știați înainte de 20 Iulie că contele Stauffenberg avea intenția să-și execute proiectul criminal în acea zi?

Acuzatul mărturisește a fi fost informat de Wagner, în seara de 19 Iulie, asupra momentului atentatului.

INTEROGATORIUL FOSTULUI LOCOT. DE REZERVA ALBRECHT VON HAGEN

Vine apoi rândul luării interogatorului fostului locotenent de rezervă Albrecht von Hagen. Acesta se găsea sub ordinele comandantului Kuhn, care a trecut la bolșevici după atentat, și care la rândul lui depindea de acuzatul Stieff.

Către sfârșitul lunii Noembrie 1943, maiorul Kuhn fusese însărcinat de von Hagen să păstreze pachetele cu explozive, care au fost îngropate de Kuhn și de către acuzat, în pădure. În Decembrie 1943, cu prilejul unei călătorii „în serviciu comandat", pe front, Kuhn a dat din nou acuzatului ordin de a-și procura explozibile, ceeace a și făcut. Însă nu a raportat asupra executării ordinilor primite, în timp ce pentru toate ordinele executate el făcea rapoarte scrise. Acuzatul confirmă că Stieff fusese la curent cu acest ordin, cu privire la explozibil, deși serviciul lui Stieff și cel al celorlalți tovarăși ai acuzatului nu aveau nimic de face cu explozibilele Stieff a primit explozibilul și l-a păstrat la el până când, la finele lui Mai 1944, a însărcinat pe von Hagen să-l aducă la Berlin și să-l remită asasinului Stauffenberg.

Președintele: Ați înmânat explozibilul lui Stauffenberg?

Acuzatul: Da.

Președintele: Prin aceasta se terminase misiunea d-voastră?

Acuzatul Nu.

Președintele: Explicați-vă.

Acuzatul: Am întrebat pe Stauffenberg ce se va face cu acest exploziv. Stauffenberg mi-a declarat că voia să arunce în aer guvernul, sau pe Fuehrer, fără a-mi putea reaminti în mod exact vorbele lui.

Întrebat de președinte dacă comunicase această intenție a contelui Stauffenberg, după cum îi era datoria, acuzatul răspunde în mod negativ. Președintele termină interogatoriului, constatând că Hagen a participat la atentat, transmițând explozibilul lui Stauffenberg.

INTEROGATORIUL FOSTULUI MAREȘAL VON WITZLEBEN

După o scurtă întrerupere, președintele Freisler trece la interogatoriul fostului general feldmareșal von Witzleben și a fostului general Hoeppner, care fusese deja expulzat din armată în 1942 pentru lașitate și insubordonanță.

Născut în anul 1881, Witzleben a devenit ofițer în anul 1901. În cursul sedinței Reichstagului din 19 Iulie 1940, el a fost numit de către Fuehrer Feldmareșal, însă afectat în 1942 în rezerva Fuehrerului. El mărturisește „a fi amestecat în complot". Witzleben cunoștea de multă vreme pe generalul Olbricht, împușcat între timp, fiind în tratative cu el. Deasemeni el se afla în relațiuni cu fostul șef de stat major general al armatei, fostul general Beck, și cu acuzatul Hoeppner. Prima gravă acuzație, ce i se aduce, consistă în faptul că încă din Februarie 1943 Witzleben vizitase pe Beck acasă la el și vorbise cu acesta din urmă „despre situație". Obiectul convorbirii lor purta asupra faptului că oameni puși de Fuehrer în posturile de comandament erau „răi" și că cei „buni" erau excluși. La întrebarea pusă de președinte cari sunt persoanele care după părerea acuzatului ar fi îmbunătățit situația, Witzleben, cu vocea înceată, răspunde: „Roi doi, Beck și cu mine:".

O a doua convorbire a lui Witzleben asupra acestei chestiuni a avut loc, în Octombrie sau în Noembrie 1943, cu Olbricht și aceasta pentrucă Olbricht se însărcinase cu cele scrise în legătură cu trădarea în cursul acestei convorbiri, — fapt care reese din desbateri, — Olbricht a atras atențiunea, pentru prima oară, asupra faptului că „el singur nu poate duce la bun sfârșit această chestiuna. Trebue să mai aibă un complice".

Președintele întreabă în ce mod se gândea acuzatul că va putea realiza proectul de a forța pe Fuehrer să demisioneze, lăsând pe Witzleben și pe Beck să-și facă jocul la conducerea supremă a Imperiului.

Witzleben răspunde: „Nu mă pricep deloc în politică și în chestiunile de politică internă. În prim rând noi voiam. desigur, să punem mâna pe Fuehrer, dar nu sub forma unui atentat. Voiam să așteptam momentul când Fuehrerul ar fi fost în vreo călătorie, însoțit numai de câțiva oameni din suita sa, pentru a-l putea avea în stăpânirea noastră. Eram de părere că „un Fuehrer în viață" ne-ar fi fost mult mai util decât dacă el ar fi murit.

Președintele: Cine trebuia să comande elementele de soc?

Witzleben: Ar fi trebuit încă să ne mai căutăm oameni.

Președintele întreabă pe acuzat dacă își închipuia că Fuehrerul s'ar fi lăsat prins fără nici un fel de rezistență. Witzleben răspunde: „Pe acea vreme ne-am închipuit aceasta".

La observațiunea președintelui că se proectase un adevărat asasinat, Witzleben a declarat: „În adevăr se poate pretinde aceasta".

O a treia convorbire a avut loc în Mai 1944, când Witzleben s'a dus la Olbricht, după cum se știe, pentru „a primi explicațiuni asupra situației". Cu acest prilej, Witzleben a încaput a cunoaște pe asasinul conte Stouffenberg. Witzleben a mărturisit că știa acum că Olbricht găsise „complicele pe care îl căutase". După această convorbire, Witzleben a plecat, în toată liniștea, să facă o cură la Kissingen. Acolo un om de legătură i-a telegrafiat, în ziua de 10 sau 11 Iulie, să vină imediat la Berlin, căci prezența sa era necesară deoarece atentatul era proectat să se săvârșească în acea zi.

Witzleben: „Lucrurile au rămas baltă". La 10 Iulie Witzleben venise la Berlin „pentru chestiuni personale". La sosire, i s'a spus că „probabil mâine chestiunea ar reuși" și între timp el a plecat din nou acasă la el la Seesan, în districtul Kalau La 20 Iulie lui Witzleben i s'a comunicat la Seesen, după mărturisirile lui, că la Berlin „chestiunea era declanșată". Pe drum, s'a informat dela un post al serviciului militar, însă a aflat faptul că Fuehrerul nu a fost decât ușor rănit în cursul atentatului. Witzleben s'a dus la înaltul comandament al armatei, în Blenderstrasse unde a întâlnit pe Beck, Hoeppner și Olbricht.

Contele Stauffenberg sosise tocmai atunci dela cartierul general al Fuehrerului, după atentat. Beck a explicat, în cursul unei scurte alocuțiuni, dece se declanșase revolta fără a se fi avut stiri precise despre rezultatul atentatului. S'au arătat apoi lui Witzleben „așa zise ordine", cari purtau numele lui și a căror răspândere a recunoscut-o în fața Tribunalului Poporului, deși pretinde a nu le fi citit în prealabil, remarcând că considerâ ordinele sale ca „drepte". Ca pretins „comandant-șef al forțelor armate" el proclama în aceste „ordine" că „un nou guvern al Reichului" fusese format

Președintele dr. Freisler se referă, între altele, la un ordin secret prin care Hoeppner era decretat ca pretins comandat-șef al armatei de rezervă. Este vorba de ordonanțe cari prevedeau arestarea tuturor celor care conduc, în Germania națională-socialistă, menținerea ordinei a alimentării, a producției armamentelor, pe scurt, toată conducerea de război și cea a vieții publice. Witzleben și Hoeppner au mai decretat, și între altele printr'o responsabilitate asumată în mod explicit încă și azi de către Witzleben, că lagărele de internare vor trebui să fie ocupate de soldați și că gardienii trebuiau să fie internați, iar criminalii trebuiau să fie eliberați. Aceștia erau numai rugați să se abțină, în mod provizoriu, dela orice manifestații.

La constatarea președintelui că aceasta ar fi însemnat eliberarea a mii de criminali, și în parte a criminalilor de naționalitate străină, Witzleben a tăcut din gură. În total, Witzleben a rămas la Bendlerstrasse timp de o oră și trei sferturi.

Când s'a aflat în mod precis că Fuehrerul era în viață și că tentativa lui de a pune mâna pe posturile de radio dăduse greș. Witzleben s'a urcat în automobil și a plecat acasă. A fost arestat puțin timp după aceea și, după cum a mărturisit în urma insistenței președintelui, i cursul interogatoriului ce i s'a luat la poliție, el nu a spus, la început, adevărul.

Acuzatul pretinsese a fi venit la Berlin printr'o simplă întâmplare. Știrea atentatului ar fi aflat-o dela aparatul de radio pe care îl avea în automobil. Apoi, în drum. s'a întâlnit, într'un post al serviciului militar, cu fostul intendent general Wagner care, între timp, s'a sinucis. Apoi a continuat drumul spre Berlin. La Blenderstrasse s'a întâlnit cu Beck, Hoeppner și alții. Contele Stauffenberg i-a arătat un ordin care purta, ca semnătură, numele său: „Witzleben". Acuzatul a refuzat să asume sarcina de comandant-șef al forțelor armate. Inexactitatea acestor declarații, cari nu corespund realității, este acum dovedită, fapt care a determinat mărturisirea lui Witzleben.

După ce s'au lămurit rolul pe care Witzleben l-a avut la 20 Iulie, președintele îl întreabă:

Președintele: V'ați gândit oare la ceeace vor spune ceilalți mareșali germani despre crima d-voastră?

Witzleben: Știu foarte bine că ei mă condamnă.

INTEROGATORIUL FOSTULUI GENERAL HOEPPNER

Apoi este interogat fostul general de corp de armată Hoeppner.

Fiu al unui medic. generalul Hoeppner comanda din 1938 un corp de care blindate, iar în 1942 a fost șters din controalele armatei pentru lașitate și insubordonare.

Hoeppner a declarat că locuia în apropiere de Olbricht la Dahlem. Încă din Septembrie 1943, Hoeppner fusese informat de către Olbricht despre pregătirea crimei. Mai departe Hoeppner a declarat că el nu se pusese la dispoziție decât în cazul unei reușite sigure a unei astfel de acțiuni. El a explicat că nu voia decât să joace un rol „temporar" sau secundar.

Din interogator se vede apoi că Hoeppner a fost chemat la Berlin dela noul său domiciliu din apropiere de Fuerstenberg, în Macklenburg. Hoeppner a mărturisit că s'a gândit, în cursul convorbirilor avute și al comunicărilor ce i s'au făcut, la posibilitatea unui act de violență împotriva Fuehrerului și că el era partizanul unui regim excepțional din cele mai severe la care să fie supus poporul german.

Descriind o vizită făcută la 15 Iulie la Berlin, vizită „zadarnică", deoarece atentatul nu fusese săvârșit de Stauffenberg, Olbricht dăduse deja ordinul să se pună în stare de alarmă școlile de război ale armatei, situate în împrejurimile Berlinului.

INTINDEREA CRIMEI

Interogatoriul luat lui Hoeppner scoate la iveală în mod foarte limpede starea de lucruri cu privire la întinderea crimei, din acest punct de vedere. S'au făcut reproșuri lui Olbricht din partea proprilor săi prepuși, după cum a povestit acesta lui Hoeppner în ziua atentatului, la amiază, în cursul unei convorbiri pe care a avut-o în Biroul oficial, că a alarmat școlile de război, „cu modul său de a acționa fără să se gândească". Olbricht a declarat în această privință, după cum confirmă Hoeppner, că, altfel, „ar fi fost pericol ca generalul de corp de armată Guderian să-și fi trimis carele sale blindate, spre est, pe front". Complotiștii se temeau deci că vor trebui să cedeze pentru front forțele pe care, în mod intenționat, le reținuseră în interiorul țării, și că astfel trupele menținute în Germania pentru înfăptuirea planurilor lor de revoluție, ar fi slăbite

După această primă convorbire, în ziua de 20 Iulie, către orele 13, Hoeppner și Olbricht s'au dus să ia dejunul împreună. Apoi, s'au dus din nou la Blonderstrasse așteptând știri dela cartierul general al Fuehrerului. Comunicările pe care le-au primit difereau unele de altele. Prima știre, venită dela Stauffenberg, a sosit la Blonderstrasse spre orele 15 și 50 și în ea se spunea că Fuhererul fusese ucis în cursul atenatului, ceeace a avut drept rezultat faptul că Olbricht a luat ordinele pregătite pentru trădare dintr'o casă de fier. În același timp s'a anunțat că Stauffenberg care aterizase pe aerodromul dela Rangsdorf anunțase că nimeni nu putea să mai fie în viață din cauza gravei explozii pe care el a văzut-o. Era ca și cum ar fi explodat un obuz de 15 cm. calibru. Între timp, Beck a sosit la Olbricht și „a făcut pe șeful de guvern". A sosit deasemeni și Witzleben și „s'a început a se guverna".

Hoeppner a început ca „comandant-suprem al armatei de rezervă să dea citire în camera de serviciu, prevăzută în acest scop", ordinelor „întocmite între timp de Witzleben".

El convoacse apoi pe conducătorii de grupe ai înaltului comandament al armatei, dar întâlnise la ei o energică rezistență.

Către ora 18 când s'a anunțat oficial că Fuehrerul mai trăește. Hoeppner s'a consfătuit cu Beck dacă nu este cazul ca printr'un „act de forță" să se pună mâna pe radio.

Activitatea trădătoare a lui Beck, Witzleben și Hoeppner și-a găsit un sfârșit grabnic atunci când ofițeri și soldați ai armatei au pătruns în camera de serviciu a lui Hoeppner. În desvoltarea următoare a crimei, ce a durat numai câteva minute, o parte din criminali a pierit prin împușcare legală, generalul Beck încercând să se sinucidă și rănindu-se cu trei focuri de pistol.

Din motive ce nu se cunosc deocamdată, el a fost omorât apoi prin împușcare de către generalul From. Hoeppner a lăsat să fie arestat.

După Hoeppner sunt chemați în fața tribunalului complicii

INTEROGAREA COMPLICILOR

Primul este contele Yorck von Wartenburg, văr al lui Stauffenberg. În viața civilă consilier guvernamental, el voia acum să devină secretar de stat al „d-lui cancelar al Reichului", un post pe care urma să-l ia Goedeler.

Acuzatul cunoștea fiecare dată când urma să fie comise atentatele. El era regulat informat și a declarat că se plănuia intrarea imediată cu inamicul din est și vest.

Este adevărat, — a subliat el. — că clica conjuraților nu avea nici o îndoială că inamicii vor cere o capitulare necondiționată și o nimicire a Reichului și a poporului german.

Se trece apoi la interogatoriul căpitanului Friederich Karl Kaltusing, în vârstă de 24 de ani, un instrument lipsit de voință în mâinile principalilor criminali.

Știind perfect despre ce este vorba, Klausing tinea gata un automobil și un avion pentru a ajuta la fuga asasinului. Numai o boală venită pe neașteptate l-a împeidicat să ia parte activ la 20 Iulie, la executarea crimei

Acuzatul. locotenent-colonel Bernardis recunoaște că a luat parte la complot. „Dacă atunci nu aș fi căzut în mâinile lui Stauffenberg. a spus el, ci aș fi avut un superior de treabă, astăzi nu m'aș găsi în fața poporului german ca un criminal. Dar din momentul în care am căzut în mâinile superiorului meu Stauffenberg, din ziua aceea mi-am călcat jurământul. Nu am mai fost în măsură să iau atitudine împotriva intenției lui Stauffenberg cum ar fi fost datoria mea. Mai mult am îndemnat pe camarazii mei să ia parte la ea.

Nu mi-am făcut datoria, în sfârșit nici în ziua de 20 Iulie. Dacă până atunci eram vinovat ca fiind la curent cu complotul, am devenit atunci participant și membru activ. transmițând mai departe ordinele de revoltă.

Ca ultim acuzat este adus Paul von Hase, născut în 1883 în Hanovra. În 1940 el este numit general de divizie și comandant militar al Berlinului.

După declarațiile sale. Hase a luat contact pentru prima dată cu Olbricht la sfârșitul anului 1943 și anume în cursul unei conversații în care Olbricht l-a întrebat dacă sunt de așteptat atitudini opuse între armată și partid în cazul unor eventuale turburi la Berlin.

Hase nu a mai auzit apoi de Olbricht până la 15 Iulie 1944. În acea zi el a fost chemat de Olbricht, care i-a spus că trebue să se întâmple ceva în înaltul comandament al războiului. Întrucât Fuehrerul nu se retrage singur. el trebue înlăturat.

Această întrevedere a avut loc către ora 12 și Olbricht a adăugat în mod precis că după toate probabilitățile în momentul acela era în curs de executare un atentat împotriva Fuehrerului și că este posibil ca să primească, dintr'un moment într'altul, o comunicare cu privre la rezultatul acestei acțiuni. Ordinea pentru așa numitele „turburări interne" sunt gata întocmite. Ca primă măsură trebue să se procedeze imediat la închiderea cartierului guvernamental.

Hase este întrebat de președinte ce a spus la aceasta.

Hase: „Nu am spus în primul moment nimic".

Președintele: „Ei îți dase în orice caz o misiune cu caracter de ordin și aștepta răspunsul dumitale. Putea doar să sosească dintr'un moment într'altul știrea despre atentat".

Hase: „Am răspuns da. Am acceptat ordinele și m'am dus acasă".

Președintele: „Nu făceai parte din momentul acela din complot?"

Hase: „Aflasem despre atentat și ar fi trebuit atunci, fireste, să raportez despre acest atentat".

Hase spune mai departe că în ziua de 19 Iulie, la ora 16 după amiază, a fost chemat din nou de Olbricht, care i-a comunicat că atentatul va avea loc în ziua de 22 Iulie.

Hase a mai discutat apoi cu Olbricht câteva măsuri, dat fiind că atentatul părea, „extrem de greu de executat din punct de vedere tehnic", la care Olbricht i-a răspuns că „totul a fost prevăzut în amănunt".

Mai departe, în cursul interogatoriului, președintele constată că Hase era la curent cu totul și a participat la toate.

În ziua de 20 Iulie, ora 12, Hase a fost chemat la telefon de un om al lui Olbricht, care i-a comunicat când va avea loc atentatul.

La ora 16, Olbricht i-a comunicat la telefon că Fuehrerul a fost victima unui „atentat mortal". Batalionul de gardă din Berlin trebuia să înconjoare imediat cartierul guvernamental.

CUM AU DECURS EVENIMENTELE DELA 20 IULIE

Președintele amintește apoi amănuntele ce se cunosc cu privire la evenimentele ce s'au desfășurat la Berlin în după amiaza și în seara zilei de 20 Iulie.

Hase a rămas până la ora 8 seara în biroul său, dând ordine pentru organizarea a 30 de grupuri de șoc, cari trebuiau să stea în rezervă spre a ocupa clădirile publice și pentru a aresta pe miniștrii național-socialiști. Către ora 19, el a aflat că Fuehrerul mai trăește.

După ce s'a transmis informația oficială privitoare la eșecul atentatului, prin radio, Hase a mai dat ordin, în afară de măsurile luate cu privire la batalionul de gardă din Berlin, ca un grup de șoc important să aresteze imediat pe ministrul Reichului, d. dr. Goebbels.

Între timp, Hase s'a dus repede la comandamentul general, unde a aflat că maiorul Remer se găsea la d. Goebbels. El a dat ordin ca un ofițer să fie trimis în cea mai mare grabă după formația sa de șoc, spre a-l aduce înapoi, pentru ca acest grup să nu cadă în mâinile maiorului Remer.

Hase s'a dus apoi la biroul său depe Unter den Linden și apoi la Ministerul Propagandei, unde a fost introdus în biroul d-lui dr. Goebbels. Când Hase a încercat aci să continue comanda asupra batalionului de gardă din Berlin, d. dr. Goebbels i-a comunicat pe scurt că șeful batalionului primise ordine directe dela Fuehrer.

Cu aceasta se termină interogatoriul acuzatului Hase.

Primul procuror general subliniază apoi vina deosebită a acuzatului Hase care din toți acuzații, cari urmau să aibă un rol de conducere în ziua istorică de 20 Iulie, era cel mai la curent cu ceeace urma să se petreacă. El era informat, cu tot ce privea atentatul împotriva Fuehrerului.

El primise în mână, încă dela 15 Iulie, ordinele și le-a păstrat până la 20 Iulie și în aceiași zi a încercat, după cum se prevăzuse, să ia comanda.

Către sfârșitul ședinței, președintele a mai amintit încă odată că acuzați au avut intenția criminală de a practiza cu inamicul.

El întreabă mai departe pe acuzatul Witzleben dacă nu a spus într'un birou militar, după ce atentatul dase greș, că pentru „putsch" nu au fost disponibile suficiente persoane.

Acuzatul răspunde că cu prilejul acestei încercări de răsturnare a regimului a constatat „o eroare fundamentală". El crezuse totdeauna că se vor alia la mișcare „grupuri din armată pe care se putea conta și o mare parte din ofițerii superiori".

Marea sa greșală a fost că s'a înșelat complet cu privire la atitudinea național-socialistă a armatei germane,

CUVÂNTUL PRIMULUI PROCUROR GENERAL

Primul procuror general se ocupă apoi de chestiunea executării condamnării la moarte, ce era de așteptat. Acuzații, prin fapta lor, s'au pus în afara comunității, a frontului și a Patriei. Atentatorii și-au călcat angajamentul de credință față de comandantul suprem al războiului și față de camarazii lor și, într'un ceas de mare pericol, ei au supus Reichul la noui și ne mai pomenite încercări. Nimeni nu poate tăgădui că un asemenea act josnic nu poate fi ispășit printr'un „glonț cinstit" care să pună capă existenței acuzaților. Condamnarea la moarte nu va fi putut fi executată decât prin streang.

Primul procuror general termină astfel: „Atunci când sentința va fi fost executată, o pată rușinoasă va fi ștearsă din istoria armatei germane, o pată cum nu a mai existat vreodată și cum nu va mai exista niciodată".

Procurorul Reichului Lautz, reprezentantul acuzării, a declarat, între altele, în pledoaria sa:

Istoria armatei prusiene și germane, ce este bogată în strălucite dovezi de îndrăzneală, vitejie, credință și onoare, nu cunoaște un caz de josnicie de ultimă speță ca acela ce s'a desfășurat în fața ochilor noștri.

Rapiditatea și hotărârea cu care a fost reprimată revolta criminală din 20 Iulie pune o problemă ce nu poate fi lăsată de o parte dacă se vrea să se judece cu adevărat mărimea vinei: ce s'ar fi întâmplat oare dacă în urma actului acuzaț lor, în ziua de 20 Iulie 1944, ar fi reușit atentatul infam împotriva Fuehrerului și în felul acesta, poporul german, în momentul culminant al luptei sale pentru existență, ar fi fost lipsit de garantul cel mai sigur al voinței hotărâte de autoafirmare?

Este cutremurător atunci când lași să-ți treacă prin fața ochilor imagina a ceeace s'a văzut în cercurile conducătoare a clicei conjuraților.

Un lucru s'a putut vedea și din ședința principală de azi și anume că a fost numai un grup restrâns de canalii, fără cinoare cei ce au fost gata să ridice mâna împotriva Fuehrerului căruia, ca soldați, îi juraseră credință.

Primul procuror general mai constată că acuzații formau un cerc redus, creiat din influențe personale și interese de clică dar că acești oameni, având o deosebită influență prin poziția lor, nu aveau nimic de face cu corpul ofițeresc.

Examinând apoi situația fiecărui acuzat, așa cum rezultă ea depe urma desbaterilor, el ajunge la următoarea apreciere a vinei:

Toți acuzații, fără excepție. sunt complici și făptași ai atentatului și ai trădării. Despre niciunul nu se poate spune că nu a adus personal cel puțin o contribuție însemnată la înalta trădare. El au blocat sistematic sforțările de război ale Reichului. El au căutat printr'un atentat criminal împotriva Fuehrerului, — las în execuția lui, dar care grație Cerului a dat greș — să pună mâna pe armată și Patrie. Ei sunt reacționari tipici. El vroiau, în mod las și nedemn, să dea Reichul pe mâinile inamicului. În consecință ei nu sunt numai vinovați de înaltă trădare, ci și de trădare infamă față de Patrie Pedeapsa ce se cuvine fiecărui din ei, după lege, este pedeapsa capitală.

CUVÂNTUL APĂRĂRII

După pledoaria procurorului Reichului, avocații din oficiu ai apărării au luat cuvântul. În pledoariile lor, ce au durat peste o oră și jumătate, avocații apărării au examinat latura juridică a acuzării, constatând că sentința a fost dată încă dela 20 Iulie prin decizia soartei și prin glasul poporului german.

Conform prevederilor legii, acuzații au luat apoi pentru ultima dată cuvântul.

Acuzații Klausing și Bernardis au cerut ca sentința să fie executată prin împușcare.

Cei opt acuzați au fost condamnați la moarte și executați

Berlin, 9 (Rador). — Tribunalul Poporului al Marelui Reich s'a întrunit la 7 și 8 August pentru a judeca pe 8 din trădătorii excluși din armată și cari au luat o parte importantă la crima din 20 Iulie.

Acuzații Erwin von Witzleben, Erich Hoeppner, Hellmuth Stieff, Albrecht von Hagen, Paul von Hase, Robert Bernardis, Friederich-Karl Klausing și Peter duce Yorck von Wartenburg au fost condamnați la pedeapsa capitală pentru înaltă trădare. Bunurile lor sunt confiscate de Reich.

Toți condamnații au fost executați prin spânzurare, două ore după proclamarea sentinței.

DISCURSUL D-LUI CHURCHILL

(Urmare din pag. I-a)

vernul Papandreu reprezintă larg toate forțele principale din Grecia și figura aceasta, care a sărit peste toate treptele, pare să reamintească oarecum vigoarea și curajul marelui Venizelos, al cărui fiu este și el alături de guvernul grec".

După cum se vede, d. Churchill a fost categoric: guvernul britanic consideră guvernul Papandreu ca singurul reprezentant autorizat al tuturor forțelor grecești.

„Am pierdu vreo 30.000 oameni în Grecia" — a continuat d. Churchill. „Avem legături ce nu pot fi rupte cu această țară istorică. Îi ținem pe cei doi mari aliați ai noștri neîncetat în curent cu tot ce facem și ne străduim, nu fără șanse bune, de a-i aduce pe aliați alături de noi în această afacere".

Cu alte cuvinte greutățile continuă și Anglia, în numele celor 30.000 de morți în Grecia și al legăturilor ei cu această țară, socotește că trebue să triumfe modul ei de a vedea. Deaceea spera că aliații ei vor fi în cele din urmă convinși să vie alături de ea.

„O parte din succes cred că a fost realizată prin felul cum s'au desfășurat evenimentele recente. Flota grecească este iarăși pe mare, brigada greacă își va lua în curând locul pe linia de luptă în Italia. Escadrele aeriene grecești îndeplinesc și ele o operă utilă".

Cu această constatare care face aluzie la gravele incidente din flota greacă și la grelele dificultăți prin cari a trecut Anglia în Mediterana de est, unde d. Churchill a afirmat că a revenit Angliei „să se ocupe de majoritatea afacerilor", premierul britanic a încheiat expunerea sa privitoare la problemele externe în legătură cu țările aliate și amice Angliei.

Vom arăta într'un număr viitor care a fost atitudinea d-lui Churchill față de celelalte țări, pentru a încheia apoi cu concepția britanică asupra viitoarei organizări a lumii.

DELA C. F. R.

Reorganizarea oficiilor de aprovizionare

Pentru o cât mai bună funcționare a oficiilor de aprovizionare c. f. r. și în conformitate cu dispozițiile legii pentru reorganizarea acestor oficii, d. general T. C. Orezeanu, directorul general al regiei autonome c. f. r. a dat următoarea decizie.

Pentru alcătuirea comitetului de conducere al oficiului central de aprovizionare c. f. r. se numesc d-nii: consilier superior Sterie Enăchescu, președinte; T. Buradescu, directorul mișcării; A. Zănescu, directorul tracțiunii; P. Zamfirescu, directorul întreținerii; D. Bălatu, directorul atelierelor; C. Ghimuș, directorul controlului și V. Mișicu, directorul asistenței, membri.

D. V. Ibrăileanu, șef serviciu, se numește administrator gestionar al oficiului central.

D. inspector de control